

РЕШЕНИЕ

№ 3716

гр. София, 06.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 45 състав,
в публично заседание на 31.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **3009** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. К., постоянен адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] чрез процесуалния си представител адв. Ю. А., съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 6, срещу Заповед № 22 – 4332 – 000875 издадена на 25.02.2022 г. от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП, с която е прекратена регистрацията на ППС (Форд Ф. с регистрационен номер СВ 2012 СН) за срок от шест месеца.

Жалбоподателят излага съображения за незаконосъобразност на оспорената ПАМ. Твърденията в жалбата са, че е налице съществено нарушение на производствените правила, несъответствие с материалноправните разпоредби и с целта на закона – чл. 146, т. 3, 4 и 5 АПК.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваната заповед за прилагане на ПАМ. Претендира разности.

В открито съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Ю. А., като поддържа жалбата. Моли за отмяна на издадената принудителна административна мярка като незаконосъобразна.

Ответникът – полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, не се явява и не се представлява в съдебно заседание.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна:

При извършена проверка от служители в отдел "Пътна полиция" при СДВР на 19.02.2022 г., около 10:00 ч., в [населено място] по ул. проф. „Ц. Л.“ с посока на движение от борса Б. към [улица] е установено, че А. К. – дългосрочно пребиваващ - управлява МПС - Форд Ф. с регистрационен номер СВ 2012 СН, без да притежава СУМПС, валидно за категорията, към която спада управляваното от него МПС – управлява със СУМПС № [ЕГН] от Р. федерация, което не е издадено от държава – членка на ЕС, ЕИП или Конфедерация Швейцария след изтичането на 1 година от издаване на документ за пребиваване.

Административният орган е приел, че А. К. е управлявал МПС, след изтичане на срока по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП – една година от издаване на документ за пребиваване.

На водача е съставен АУАН 590209 / 19.02.2022 г. за установено административно нарушение на чл. 162, ал. 2 ЗДвП и е издадено наказателно постановление № 22-4332 – 003339 / 17.03.2022 г. от началник сектор в СДВР отдел „Пътна полиция“ СДВР, като нарушението е затова, че като чужденец, дългосрочно пребиваващ в Република България, управлява МПС със СУМПС, което не е издадено от държава – членка на ЕС или друга държава - страна по споразумението на ЕИП или от Конфедерация Швейцария, след изтичане на една година от издаване на документ за пребиваване, без да е подменено – нарушение на чл. 162, ал. 2 от ЗДвП.

Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22 – 4332 – 000875 издадена на 25.02.2022 г., издадена от полицейски инспектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, е наложена на собственика на автомобила, с който е извършено нарушението А. К. принудителна административна мярка по чл. 171, т.2а, б. „а“ от ЗДвП – прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца, като са отнети 2 броя рег. табели [рег.номер на МПС] и СРМПС №[ЕИК].

Като доказателства по делото са представени: копие на свидетелство за управление на МПС, съставено в [населено място], копие на разрешение за пребиваване на А. К., копие на Свидетелство за регистрация на МПС – част Първа, от което е видно, че К. е собственик на Форд Ф. с регистрационен номер СВ 2012 СН. Представени са още: Заповед № 81213-1524/09.12.2016 г. на МВР за определяне служби за контрол по ЗДвП и за възлагане на функции по общото и непосредствено ръководство на Министерството на вътрешните работи; Заповед № 513з-1618/26.02.2018 г. на директора на СДВР за определяне на длъжностни лица от СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. "а" и т. 6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Оспорената заповед е обективизирана в писмена форма, подписана е от издателя си и е

издадена от административен орган, разполагащ с материална и териториална компетентност. Същата съдържа изискуемите от чл. 59, ал. 2 на АПК реквизити, включително фактически и правни основания за издаване на акта.

Съгласно чл. 171, ал. 1 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки: като в т.2а от същия закон е визирана хипотезата на прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

В конкретния случай като основание за издаване на обжалваната заповед е посочено, че жалбоподателят е собственик на лек автомобил, който е управлявал със СУМПС, което не е издадено от държава – членка на ЕС или друга държава - страна по споразумението на ЕИП или от Конфедерация Швейцария, след изтичане на срока по чл. 162, ал. 2 от ЗДвП – една година от издаване на документ за пребиваване. Тълкуването на фактите, послужили като основание на административния орган да приложи ПАМ, налагат извода, че те не описват нито една от хипотезите на чл. 171, ал. 1, т. 2а от ЗДвП лицето управлявало автомобила на жалбоподателя: да е неправоспособен водач, да не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Видно от копие на свидетелство за правоуправление на МПС № [ЕГН] издадено на 05.08.2014 г. в [населено място], руският гражданин А. К., е правоспособен водач на МПС, категория В, В1, С, С1, D, D1, BE, CE, C1E, DE, D1E. Съгласно чл. 161 от ЗДвП свидетелство за управление на моторно превозно средство, издадено в друга държава, е валидно на територията на Република България за категорията, за която е издадено, в следните случаи: 1. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията; 2. държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Споразумението между страните по С. договор относно статута на техните въоръжени сили при условията на чл. IV, буква "а" от него; 3. свидетелството е придружено от легализиран превод на български език; 4. свидетелството е международно и отговаря на изискванията на приложение № 7 към Конвенцията за движението по пътищата; 5. свидетелството е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария. Руската федерация се е присъединила на 08.11.1968 г. и е страна по Конвенцията по пътно движение, подписана във В. на 08.11.1968 г., следователно свидетелството за управление на

моторно превозно средство, издадено на А. К. в Русия, е валидно за територията на Република България за категорията, за която е издадено, в хипотезата на чл. 161, т. 1 от ЗДВП - държавата, в която е издадено, е договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Съдът намира, че разпоредбата на чл. 162, ал. 2 от ЗДВП поставя в по-неблагоприятно положение и следователно е дискриминационна по отношение на чужденците, дългосрочно пребиваващи в Република България, спрямо всички останали чужденци. С изменението на чл. 162, ал. 2 от ЗДВП - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г. е въведено ограничение за чужденци, дългосрочно пребиваващи в Република България: те могат да управляват моторни превозни средства на територията на страната със свидетелство, което не е издадено от държава - членка на Европейския съюз, или от друга държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или от Конфедерация Швейцария, до една година от датата на издаване на документ за пребиваване. Би следвало при тълкуването на това ограничение да се има предвид разпоредбата на чл. 161 от ЗДВП, като в конкретния случай няма съмнение относно валидността на свидетелството за управление на моторно превозно средство на А. К., тъй като е издадено в държава - договаряща страна по Конвенцията за движението по пътищата и свидетелството отговаря на изискванията на приложение № 6 към конвенцията.

Ето защо, липсва правно основание за приложението на разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП. Това обуславя и извода на съда за отмяна на оспорената заповед като материално незаконосъобразна.

При този изход на спора, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, в полза на жалбоподателя следва да се присъдят поисканите и действително извършени разноски за производството, платими от ответника. Същите възлизат в размер на 410 лева, от които 400 лева – заплатено адвокатско възнаграждение за един адвокат, съгласно договор за правна защита и съдействие и 10 лева – внесена държавна такса.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № 22 – 4332 – 000875 издадена на 25.02.2022 г. от полицейски инспектор към Отдел „Пътна полиция“ към СДВР за прилагане на принудителна административна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП - прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца за нарушаване на чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДВП.

ОСЪЖДА СДВР отдел „Пътна полиция“ да заплати на А. К., ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски по делото в размер на 410 (четирисотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ:

